

Sygn. akt I C 384/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018r.

sprawy z powództwa **W. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą W (...) z/s w K. (NIP (...))**

przeciwko pozwanemu **A. B. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. zasądza od powoda W. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą W (...) z/s w K. na rzecz pozwanego A. B. kwotę 3.600,00zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 384/18

UZASADNIENIE

W dniu 7 września 2017r. powód W. W. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą W (...) z/s w K. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego A. B. kwoty pieniężnej w wysokości 18.200zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 26 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 20 maja 2014r. strony zawarły umowę zlecenia pośrednictwa finansowego, na podstawie której pozwany zlecił powodowi na wyłączność usługę pośrednictwa w pozyskaniu kredytów/pożyczek w kwocie realnie odpowiadającej zdolności kredytowej pozwanego i posiadanemu przez niego zabezpieczeniu.

Z tytułu tej umowy strony ustaliły wynagrodzenie należne powodowi w kwocie 15% netto od wartości przyznanej kwoty kredytu/pożyczki brutto. Wyplata wynagrodzenia miała nastąpić w oparciu o wystawioną przez powoda fakturę Vat.

W wyniku czynności podjętych przez powoda, w związku z w/w umową, (...) Bank S.A. na podstawie umowy kredytowej nr (...) z dnia 28 listopada 2014r. udzielił pozwanemu kredytu hipotecznego w kwocie 208.000zł na zakup i modernizację domu jednorodzinnego.

Powód w dniu 31 grudnia 2015r. wystawił fakturę Vat nr (...) na kwotę 31.200zł.

Pozwany częściowo uregulował na rzecz powoda umówioną prowizję dokonując na rzecz powoda wpłat gotówkowych w wysokości 5.000zł w dniu 2 grudnia 2014r. i w wysokości 8.000zł w dniu 5 grudnia 2014r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 grudnia 2017r. w sprawie o sygn. akt I Nc 4461/17 uwzględniono w całości roszczenia powództwa i rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Pozwany wniósł sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

Pozwany zaskarżył przedmiotowy nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego kwalifikowanego pisma procesowego pozwany podniósł zarzut przedawnienia, a ponadto wskazał, iż zapisy umowy kształtujące jego obowiązek w zakresie wysokości wynagrodzenia należnego powodowi stanowią klauzule abuzywne, są sprzeczne z prawem, a wartość wynagrodzenia jest zawyżona w stosunku do czynności podjętych przez powoda przy wykonaniu umowy zlecenia.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko procesowe w sprawie oraz zanegował zaistnienie warunków przedawnienia oraz abuzywność postanowień umowy.

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I C 384/18 oddalił wniosek pozwanego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018r. strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe, a ponadto pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą W (...) z/s w K., którego aktywność obejmuje również obszar pośrednictwa finansowego.

(przesłuchanie powoda W. W. k. 80-81)

W dniu 20 maja 2014r. powód i pozwany zawarli umowę – zlecenia pośrednictwa finansowego.

Pozwany dokonywał tej czynności prawnej jako konsument. Powód przy zawieraniu kontraktu posługiwał się wzorcem umowy.

W ramach tego kontraktu pozwany zlecił powodowi na wyłączność pośrednictwo w pozyskaniu dla niego kredytów/pożyczek w kwocie realnie odpowiadającej jego zdolności kredytowej i posiadanemu przez niego zabezpieczeniu.

Strony w treści umowy ustaliły katalog praw i obowiązków zlecającego oraz przyjmującego zlecenie.

Strony oznaczyły wysokość wynagrodzenia powoda w kwocie netto 15% od wartości przyznanej pozwanemu kwoty kredytu/pożyczki brutto oraz termin jego zapłaty, w ten sposób, że wypłata wynagrodzenia wynikającego z umowy nastąpi w oparciu o fakturę Vat wystawioną przez powoda m.in. po wydaniu przez podmiot trzeci decyzji o przyznaniu bądź odmowie przyznania kredytu lub pożyczki – § 6 pkt 1 i pkt 7 lit a umowy.

Powód po dokonaniu czynności w ramach umowy zlecenia przedstawił pozwanemu jedną ofertę kredytu.

(umowa k. 9-12, przesłuchanie powoda W. W. k. 80-81, przesłuchanie pozwanego A. B. k. 81-81v)

W dniu 28 listopada 2014r. pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. z/s w P. umowę o kredyt mieszkaniowy nr (...).

W ramach tego zobowiązania pozwany otrzymał do korzystania kwotę pieniężną w wysokości 208.000zł z przeznaczeniem na zakup domu jednorodzinnego z rynku wtórnego wraz z remontem.

Bank ustalił prowizję przygotowawczą stanowiącą koszt kredytu w wysokości 3.120zł.

(umowa k. 37-41)

Z tytułu wynagrodzenia pozwany zapłacił na rzecz powoda w dniu 2 grudnia 2014r. kwotę 5.000zł i w dniu 5 grudnia 2014r. kwotę 8.000zł.

(okoliczność bezsporna)

Powód w dniu 31 grudnia 2015r. wystawił fakturę nr (...) z tytułu prowizji za pośrednictwo finansowe z terminem płatności do dnia 25 stycznia 2016r.

Dokument ten został podpisany przez pozwanego.

(faktura k. 8)

W celu uzyskania od pozwanego pozostałego wynagrodzenia powód w dniu 19 kwietnia 2017r. zawarł z Kancelarią (...) Sp. z o.o. z/s w K. umowę zlecenia dochodzenia roszczeń.

Pomimo wezwania pozwany nie uiszczył na rzecz powoda pozostałej części wynagrodzenia.

(umowa k. 13, upoważnienie k. 14, odpis KRS k. 15-18, wezwanie polubowne do zapłaty k. 19-20, wezwanie przedsądowe do zapłaty k. 21-24, pismo pozwanego k. 25, pismo powoda k. 26-27)

Sąd odmówił atrybutu wiarygodności przesłuchaniu powoda W. W. w części, tj. w zakresie jego wypowiedzi dotyczących daty wystawienia faktury Vat nr (...), złożenia przez pozwanego podpisu na tym dokumencie i kontekstu oraz znaczenia jego nakreślenia przez pozwanego albowiem pozostają one w opozycji do depozycji pozwanego A. B., którym Sąd w całości przyznał walor wiarygodności oraz z chronologią podejmowanych przez powoda czynności zmierzających do uzyskania od pozwanego pozostałej części dochodzonego pozwem roszczenia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w ocenie Sądu pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia.

Przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej (por. wyrok s. apel. w Katowicach z dnia 14 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1007/12, opubl. LEX nr 1289406).

Terminem przedawnienia jest taki termin, który ogranicza pod względem czasowym dochodzenie roszczenia majątkowego, a skutkiem jego bezskutecznego upływu nie jest wygaśnięcie roszczenia, lecz niemożność jego dochodzenia (por. wyrok s. apel. w Warszawie z dnia 13 września 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 120/12, opubl. LEX nr 1281086).

Na podstawie art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata, natomiast stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 2 kc bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, a na podstawie art. 124 § 1 kc po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Na podstawie art. 120 § 1 zd. 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Przerwanie biegu terminu przedawnienia może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika.

Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym, jak i o charakterze procesowym.

Na podstawie art. 751 pkt 1 kc z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom.

Bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia, na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo (art. 124 § 1 kc). Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów.

Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Uznanie przerywające bieg przedawnienia może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany przez czynność czysto faktyczną. Przyjmuje się, że do uznania roszczenia ze skutkiem w postaci przerwania biegu przedawnienia może dojść przez takie zachowanie się zobowiązanego, które - choćby nie wyrażało zamiaru wywołania tego skutku - dowodzi świadomości istnienia roszczenia po stronie zobowiązanego i tym samym uzasadnia przekonanie uprawnionego, że zobowiązany uczyni zadość roszczeniu. Dla skuteczności tzw. uznania niewłaściwego nie jest wymagane istnienie po stronie zobowiązanego zamiaru wywołania skutku prawnego w postaci przerwania biegu przedawnienia.

Nie każde przy tym zachowanie zobowiązanego wskazujące na wiedzę o istnieniu zadłużenia w stosunku do wierzyciela będzie świadczyć o uznaniu żądania. W sytuacji, gdy dłużnik odmawia zapłaty na rzecz wierzyciela brak jest podstaw do przyjęcia, iż uznaje roszczenie, nawet jeżeli ma świadomość istnienia takiego długu.

Samo przyjęcie faktury, a nawet przyjęcie faktury i zapłata, ale bez wskazania, na poczet którego długu spełniane jest świadczenie, nie może być zakwalifikowane jako uznanie – por. uchwała SN z 4 maja 1976r. w sprawie o sygn. akt III CZP 17/76, opubl. OSNCP 1976, Nr 10, poz. 209, wyrok SN z 7 marca 2003r. w sprawie o sygn. akt I CKN 11/01, opubl. Legalis).

Znaczenie przyjęcia faktury polega bowiem na oświadczeniu przez dłużnika gotowości podjęcia czynności mających na celu sprawdzenie zasadności świadczenia oraz wykonania czynności księgowo – finansowych przygotowujących do spełnienia świadczenia. Samo przyjęcie takiego dokumentu i nie podjęcie działań, z których wynika zamiar wywołania poprzez nie skutku prawnego w postaci akceptacji należności, nie może być zakwalifikowane jako oświadczenie wyrażające taką jego wolę wobec wierzyciela.

O uznaniu roszczenia można mówić wtedy, gdy określone zachowania dłużnika dotyczą w sposób jednoznaczny skonkretyzowanego, skierowanego przeciwko niemu roszczenia. Dla zakwalifikowania zachowania dłużnika w kategoriach uznania roszczenia konieczne jest stwierdzenie, że z rozeznaniem daje wyraz temu, iż wierzycielowi przysługuje w stosunku do niego wierzytelność wynikająca z konkretnego stosunku prawnego. Wymóg ścisłego sprecyzowania roszczenia, będącego przedmiotem uznania wynika z tego, że bieg przedawnienia uznanego roszczenia przerywa się, ale tylko w granicach zakreślonych uznaniem – por. wyrok SA w Rzeszowie z dnia 5 września 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 215/13, opubl. Legalis

W warunkach przedmiotowej sprawy, przy uwzględnieniu daty zawarcia przez pozwanego umowy kredytu z (...) Bank S.A. z/s w P. i treści § 6 pkt 7 lit a umowy z dnia 20 maja 2014r., roszczenie powoda o należne mu od pozwanego wynagrodzenie stało się wymagalne w dniu 29 listopada 2014r. i na podstawie art. 751 pkt 1 kc w zw. z art. 118 kc przedawniło się w dniu 31 grudnia 2016r.

Nawet biorąc pod uwagę treść art. 106b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. 2017.1221 – j.t. ze zm.) zgodnie, z którym podatnik jest obowiązany wystawić fakturę dokumentującą sprzedaż, a także

dostawę towarów i świadczenie usług, o których mowa w art. 106a pkt 2, dokonywane przez niego na rzecz innego podatnika podatku, podatku od wartości dodanej lub podatku o podobnym charakterze lub na rzecz osoby prawnej niebędącej podatnikiem oraz treść art. 106i ust. 1 na podstawie, którego fakturę wystawia się nie później niż 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano dostawy towaru lub wykonano usługę, z zastrzeżeniem ust. 2-8, to i tak termin przedawnienia roszczenia przypada na dzień 31 grudnia 2016r.

Niezależnie od powyższego powództwo nie podlegało uwzględnieniu również z następujących przyczyn.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda i pozwanego wiązała ważna i skuteczna umowa zlecenia w rozumieniu art. 734 i n. kc.

Obiektywnie niekorzystna dla jednej strony treść umowy zasługuje na negatywną ocenę moralną, a w konsekwencji prowadzi do jej uznania za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego.

Trzeba w szczególności zauważyć, iż postanowienia kontraktu opartego o wzorzec umowy, w którym w sposób nieuzasadniony określony jest zakres odpowiedzialności finansowej kontrahenta – konsumenta ocenić należy pod kątem przepisów z art. 385 i n. kc oraz art. 5 kc i art. 58 § 1 – 3 kc.

Nadużycie prawa podmiotowego traktuje się jako zachowanie rażące i nieakceptowane albowiem klauzula generalna zawarta w art. 5 kc zawiera odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązującej w stosunkach cywilnoprawnych i zasady lojalności wobec partnera. Przepis art. 58 kc wyznacza od strony negatywnej ogólne ramy dopuszczalnej treści oraz celów czynności prawnych, natomiast art. 385 i n. kc określa klauzule abuzywności postanowień umownych, tj. takich które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a wskutek takiego układu praw i obowiązków dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta i godzenia w równowagę kontraktową.

Rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron stosunku umownego.

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art.

232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Działalność pośrednictwa finansowego jako część działalności przedsiębiorcy powinna być opłacalna dla tegoż podmiotu, ale też nie naruszać rażąco interesów klienta, poszczególne czynności z zakresu tego pośrednictwa powinny być zaś wycenione realnie, w oparciu o rzeczywiście ponoszone koszty.

Potrzebę zwrotu kosztów pośrednictwa uzasadniona jest tym, że konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzyciela koszty pozyskiwania i umożliwienia dostępu do instrumentów finansowych jakimi są pożyczka czy kredyt.

Możliwość żądania zwrotu kosztów pośrednictwa finansowego przez wierzyciela poza typowymi kosztami wierzyciel winien udowodnić, w tym fakt i zasadność ich poniesienia. Nie może być tu zupełnej dowolności wierzyciela, jeśli chodzi o skalę wydatków poniesionych w celu zaoferowania instrumentów finansowych.

Choć przedsiębiorca może stosować postanowienia wzorca umownego określające zasady odpowiedzialności finansowej konsumenta, to jednak zasady tej odpowiedzialności muszą pozostawać w związku z kosztami i ryzykiem przedsiębiorcy.

Obowiązkiem Sądu jest natomiast zbadanie z punktu widzenia tego kryterium wielkości wydatków poniesionych przez wierzyciela, a której zasądzenia domaga się w procesie, a także konieczność i celowość ich poniesienia.

Konstatując wykładnia zasadności ponoszenia wydatków koniecznych i celowych winna uwzględniać z jednej strony potrzebę ochrony wierzyciela, a z drugiej strony nie można stracić z pola widzenia potrzeby ochrony dłużnika przed takimi działaniami wierzyciela, które prowadziłyby do nadmiernego i nieuzasadnionego okolicznościami sprawy obciążenia kosztami.

Wysokość kosztów pośrednictwa finansowego winna więc uwzględniać interesy obu stron.

Należy wskazać, iż w niniejszej sprawie z uwagi na rodzaj i charakter czynności podjętych przez powoda ustalona przez niego wysokość wynagrodzenia, pomimo że została przyjęta przez pozwanego jest rażąco wygórowana.

Jest to szczególnie widoczne w sytuacji porównania wynagrodzenia, którego domaga się powód od pozwanego w stosunku do prowizji Banku za udzielenie kredytu pozwanemu, która jest dziesięciokrotnie niższa (31.200zł – 3.120zł).

Należy stwierdzić, iż faktura dołączona przez powoda nie przesądza w żaden sposób wykazania poniesienia rzeczywistych kosztów pozyskiwania ofert.

W konsekwencji stwierdzić należy, że domaganie się przez powoda zasądzenia od pozwanego kwoty pieniężnej w wysokości oznaczonej w pozwie, tj. ponad wartość, którą już uzyskał w łącznej wysokości 13.000zł jest niezasadne.

Żądanie to nie zostało przez powoda należycie udowodnione i uzasadnione, a ponadto ma w istocie charakter dowolny. Powód nie przedstawił bliższych faktów i dowodów w tym zakresie, a oparł się jedynie o dokument umowy zlecenia oraz fakturę. Dodać też trzeba, że z materiału dowodowego sprawy nie wynika, aby powód przedsięwziął jakies extraordinaryjne czynności poza typowymi dla tego obszaru działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu wynagrodzenie żądane od pozwanego musi być w pewnym przynajmniej stopniu adekwatne do wykonanej pracy ponadstandardowej powoda, przy dalszym założeniu, że była ona celowa.

Dlatego należy stwierdzić, iż żądanie powoda zasądzenia od pozwanego należności w pełnej wysokości stanowi nadużycie prawa i jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

O kosztach procesu, obciążając nimi w całości powoda, orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 – 3 kpc oraz na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.